שלמה טנאי
משורר, מתרגם, עיתונאי, עורך וסופר ילדים
2000-1919

נולד בביליץ שבפולין. עלה לארץ ב-1929 וגר בתל-אביב. למד בגימנסיה בלפור ולמד שנה באוניברסיטה העברית בירושלים. שימש כתב של עיתון "הארץ" והיה הראשון שסיקר את כיבוש אילת. ערך עם משה שמיר יחד את ארבע החוברות של כתב העת "ילקוט הרֵעים" (1946-1943) , שעיצבו את קווי ההיכר האידאולוגיים והאמנותיים של דור המאבק לעצמאות.

שימש עורך "במחנה" (1954-1950), "דבר לילדים" (1960-1954) ו"רימון". יזם את שְׁבוע הספר העברי שנערך בפעם הראשונה ב- 1959, ושימש יו"ר הנהלת אקו"ם בין השנים 1998-1973.
את ספרו הראשון "פגישת האוהבים" שיצא ב-1947 וכלל שירי אהבה ונעורים איירה רעייתו, תרצה. ספריו דוגמת "כוכבי דרך" ו"לפני ימים חדשים" התאפיינו בתיאור ארץ ישראל, בנופיה ויושביה. גם בשירתו שילב התבוננות קונקרטית בנוף הארץ-ישראלי בשאיפה להתמזגות עם הטבע ותהייה על סודות הבריאה בנוסח הרומנטיקה האירופית.
טנאי תרגם יצירות מגוונות: שירה, פרוזה, מסות ומחזות לילדים ולמבוגרים מיידיש, מאנגלית, מפולנית ומגרמנית. עיקר פועלו יוחד ליצירת היינה, שהחל לתרגם את ספריו מתוך כוונה להשיב את היינה לגבולות התרבות היהודית, ואף ייסד עם ההיסטוריון יהודה אילוני את אגודת חובבי היינה בישראל.

כתיבתו לילדים שילבה מציאות ודמְיון, פיוט ושעשוע ובהם "אגדת הבית הצוחק" (1962), "שני אווזים שובבים" (1972), "גם גדולים היו קטנים" – סיפורים על משוררים עבריים (1987) ועוד.

טנאי זכה בפרס קוגל על ספרו "ניחושים "(1972) ובפרס ביאליק על מפעלו הספרותי (1985). שיריו תורגמו לגרמנית, לערבית ועוד.

עיריית תל-אביב קבעה לוחית זיכרון משותפת לשלמה טנאי ולרעייתו תרצה
בכניסה לבית שבו התגוררו ברחוב דפנה 20

תרצה טנאי מספרת על יצירתה ועל איוריה
https://www.youtube.com/watch?v=BHMgCF3xG-4&t=211s